

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 27

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 14 ianuarie 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 679 din 13 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	2-7
Decizia nr. 704 din 27 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal	7-9
Decizia nr. 710 din 27 noiembrie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal	9-11
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
2. — Hotărâre pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere dintre Oficiul Național de Prevenire și Combătere a Spălării Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare — Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului privind cooperarea în domeniul schimbului de informații financiare având legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, semnat la București la 30 mai 2014 și la Lima la 3 iunie 2014	12
Memorandum de înțelegere între Oficiul Național de Prevenire și Combătere a Spălării Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare — Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului privind cooperarea în domeniul schimbului de informații financiare având legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, semnat la București la 30 mai 2014 și la Lima la 3 iunie 2014	12-13
7. — Hotărâre pentru modificarea și completarea anexei nr. 73 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani	14
ACTE ALE AUTORITĂȚII DE ȘUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
2.227/2014. — Decizie privind sancționarea Societății CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 679

din 13 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Olimpia Camelia Alexandrescu și alții în Dosarul nr. 7.540/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 624D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției de neconstituționalitate, avocat Carmen Zăbrăuțanu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 710D/2014, nr. 711D/2014 și nr. 721D/2014 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, excepție ridicată de Loredana Gabriela Popescu, Ion Fășoiu și Florica Tomescu în dosarele nr. 5.099/91/2013, nr. 5.100/91/2013 și Dosarul nr. 9.595/118/2013 ale Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ fiscal, respectiv al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

6. Reprezentantul Ministerului Public și avocatul prezent arată că sunt de acord cu conexarea cauzelor.

7. Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 710D/2014, nr. 711D/2014 și nr. 721D/2014 la Dosarul nr. 624D/2014, care este primul înregistrat.

8. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus la dosarele cauzelor concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

9. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului prezent, care arată că, față de jurisprudența anterioară a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 366 din

25 iunie 2014, aduce elemente noi în ceea ce privește critica de neconstituționalitate a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, care ar putea duce la reconsiderarea acesteia. În acest sens susține că prevederile criticate încalcă, pe de o parte, dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (6) prin raportare la art. 16, art. 41 și art. 73 alin. (3), iar pe de altă parte, din perspectiva art. 30 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene care reglementează protecția lucrătorilor în cazul concedierii nejustificate. Astfel, orice lucrător are dreptul la protecție împotriva oricărei concedieri nejustificate, în conformitate cu dreptul Uniunii și cu legislațiile și practicile naționale. Or, în practica națională nu a existat un alt caz de concediere colectivă a unei întregi categorii de personal cu statut special cum ar fi polițiștii, magistrații sau funcționarii publici — în cazul de față, prin urmare este o normă inedită, de excepție.

10. Personalul Gărzii Financiare era supus, la momentul respectiv, îngrădirilor prevăzute de Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, care impunea ca timp de trei ani să nu poată fi angajat de agenții economici pe care i-a controlat. De asemenea, la art. 94 din legea menționată se arată care sunt incompatibilitățile pe care această funcție publică le presupune. Față de măsurile luate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013, neînsoțită de niciun fel de program de conversie profesională, apare ca o încălcare a dreptului la protecție socială.

11. În continuare face referire la categoriile de personal care activează în aparatul statului, respectiv funcționari publici de carieră și personal contractual, invocând încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție.

12. În final pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, în principal, a Ordonanței de urgență, în ansamblul său, și în subsidiar a prevederilor art. 19 din același act normativ.

13. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie. Totodată, arată că, în ceea ce privește susținerea referitoare la faptul că Parlamentul nu s-a pronunțat printr-o lege de aprobare sau de respingere asupra ordonanței de urgență criticate, aceasta nu constituie motiv de neconstituționalitate, întrucât ordonanța de urgență produce efecte juridice de la data publicării și până la aprobarea sau respingerea prin lege, necesar fiind ca proiectul de aprobare a ordonanței de urgență să fie depus la Camera decizională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

14. Prin Încheierea din 19 martie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 7.540/2/2013, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Olimpia Camelia Alexandrescu și alții într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri prin care se solicită anularea dispozițiilor Hotărârii Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală în ceea ce privește reglementările referitoare la noua structură antifraudă, anularea dispozițiilor Ordinului nr. 1.115/2013 emis de președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală referitor la organizarea și funcționarea Direcției antifraudă fiscală, precum și obligarea Guvernului României la emiterea unui act administrativ care să reglementeze preluarea personalului Gărzii Financiare în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau în structurile subordonate.

15. Prin încheierile din 2 iulie 2014, pronunțate în dosarele nr. 5.099/91/2013 și nr. 5.100/91/2013, **Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013.** Excepția a fost ridicată de Loredana Gabriela Popescu și Ion Fășioiu în cauze având ca obiect anularea unor decizii privind eliberarea dintr-o funcție publică, emise în baza dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, precum și obligarea pârâtei — Agenția Națională de Administrare Fiscală la reintegrarea reclamanților în funcțiile deținute.

16. Prin Încheierea din 13 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 9.595/118/2013, **Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013.** Excepția a fost ridicată de Florica Tomescu într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii privind eliberarea dintr-o funcție publică, emisă în baza dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, precum și obligarea pârâtei — Agenția Națională de Administrare Fiscală — la reintegrarea reclamantei în funcția deținută și la plata unei despăgubiri.

17. **În motivarea excepției de neconstituționalitate, în Dosarul Curții Constituționale nr. 624D/2014,** autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 reprezintă o afectare a regimului unor instituții fundamentale ale statului și a unor drepturi fundamentale ale cetățenilor, ceea ce este contrar dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituția României. Drepturile fundamentale afectate sunt dreptul la muncă și cel la protecție socială prevăzute de dispozițiile constituționale ale art. 41 alin. (1) și (2). Astfel, arată că măsura de eliberare din funcție a întregului personal al Gărzii Financiare afectează statutul funcționarului public, care poate fi reglementat numai prin lege organică, conform art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituția României.

18. Menționând jurisprudența Curții Constituționale, se arată că „unul dintre principiile care stau la baza dreptului la muncă este stabilitatea raporturilor juridice”, principiu care își găsește aplicabilitatea *mutatis mutandis* și în raport cu funcționari publici. Or, încălcarea acestui principiu are drept rezultat înfrângerea principiului constituțional al statului de drept și al supremației Constituției.

19. Totodată, arată că reorganizarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală prin preluarea personalului Autorității Naționale a Vămilelor, dar prin eliberarea din funcție a personalului Gărzii Financiare creează discriminare în ceea ce privește tratamentul aplicat funcționarilor publici din Garda Financiară

privind accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice și încetarea raporturilor de serviciu. Arată că, făcând o comparație între atribuțiile Direcției generale antifraudă fiscală, înființată în baza art. 3 din ordonanța criticată, și atribuțiile comisarilor Gărzii Financiare stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003 privind organizarea Gărzii Financiare, aceste atribuții sunt aproape identice, astfel că atribuțiile specifice funcției nu au fost modificate într-o proporție mai mare de 50%, context în care numai personalul Autorității Naționale a Vămilelor a beneficiat de prevederile art. 99 alin. (5) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, nu și cel al Gărzii Financiare. Deși în Nota de fundamentare, publicată pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice în procesul de adoptare a ordonanței de urgență, s-a prevăzut fuziunea prin absorbție și preluarea activității Gărzii Financiare, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 a fost desființată Garda Financiară, iar personalul acesteia a fost eliberat din funcție, fără să fie preluat, nefiind o justificare rațională pentru neaplicarea aceluiași tratament și funcționarilor Gărzii Financiare.

20. În ceea ce privește afectarea regimului instituțiilor fundamentale ale statului, autorii excepției de neconstituționalitate invocă jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a considerat că sunt instituții fundamentale ale statului cele reglementate în mod detaliat în Constituția României, precum și serviciile publice deconcentrate ale ministerelor și ale celorlalte organe ale administrației publice centrale. În acest context arată că prevederile art. 1 și 19 alin. (1)—(3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt contrare dispozițiilor constituționale ale art. 11 și art. 115 alin. (6) din Constituția României.

21. De asemenea, arată că prin Legea nr. 205/2012 privind ratificarea Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 9 iunie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 27 iunie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 14 septembrie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 29 septembrie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 2 decembrie 2011, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 19 decembrie 2011, a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 28 februarie 2012, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 21 martie 2012, și a Scrisorii de intenție semnate de autoritățile române la București la 8 iunie 2012, aprobată prin Decizia Consiliului directorilor executivi ai Fondului Monetar Internațional din 22 iunie 2012, Parlamentul a ratificat 5 scrisori de intenție cu Fondul Monetar Internațional, iar statul român se obligă să modernizeze și să restructureze sistemul administrativ, lege care se regăsește menționată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013. Din cuprinsul acestor scrisori rezultă intenția statului român de a menține Garda Financiară, și nicidecum desființarea ei. Din această perspectivă, consideră că prin desființarea Gărzii Financiare sunt încălcate prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, potrivit cărora tratatele ratificate de Parlament fac parte din dreptul intern, iar statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce îi revin.

22. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** în dosarele Curții Constituționale nr. 710D/2014 și nr. 711D/2014, se arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 reglementează un domeniu la care face trimitere Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 pentru stabilirea unor măsuri privind asigurarea funcționalității administrației publice locale, a numărului de posturi și reducerea cheltuielilor la instituțiile și autoritățile publice din subordinea, sub autoritatea

sau în coordonarea Guvernului ori a ministerelor, în sensul exceptării de la aplicarea dispozițiilor celei din urmă, care prevăd desființarea posturilor vacante din cadrul autorităților și instituțiilor publice, a posturilor vacante din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală și structurile din subordinea acestora, care se reduc conform procesului de reorganizare a acestora. Or, de vreme ce Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 a fost declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 55 din 3 februarie 2014, rezultă că, pentru identitate de rațiune, și prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 urmează a fi invalidate de către instanța constituțională. Astfel, ordonanța criticată contravine dispozițiilor constituționale consacrate de art. 115 alin. (4), întrucât Guvernul nu a justificat situația extraordinară și necesitatea reglementării în regim de urgență, precum și dispozițiilor art. 115 alin. (6), care limitează intervenția legiuitorului delegat la adoptarea de ordonanțe de urgență care nu afectează regimul instituțiilor fundamentale ale statului sau drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție. Autoarea excepției arată că ori de câte ori au fost operate măsuri de reducere a personalului aflat în funcție, aceasta s-a realizat prin lege, fiind menționate explicit și criteriile avute în vedere pentru încetarea raporturilor de muncă sau de serviciu. Însă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 conține norme vagi și este susceptibilă de interpretări și aplicări discreționare, discriminatorii și chiar abuzive. Mai mult, măsurile reglementate sunt de natură să afecteze capacitatea administrativă și funcționarea autorităților publice vizate. De asemenea, sunt invocate în susținerea criticilor de neconstituționalitate prevederile art. 115 alin. (7) din Constituție, potrivit cărora „Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege [...]”, întrucât, până la data invocării excepției de neconstituționalitate, ordonanța de urgență criticată nu a fost aprobată prin lege, deși a fost adoptată și a intrat în vigoare la data de 29 iunie 2013. De asemenea, autorii excepției își întemeiază argumentația juridică pe jurisprudența Curții Constituționale, invocând în acest sens, printre altele, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, Decizia nr. 95 din 8 februarie 2006, Decizia nr. 82 din 15 ianuarie 2009, Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008 și Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009.

23. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în Dosarul Curții Constituționale nr. 721D/2014, autorul arată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu întrunesc condițiile prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât măsurile reglementate de Guvern, chiar dacă se dovedesc a fi necesare și oportune, nu pot fi considerate a rezolva o situație extraordinară, care a apărut intempestiv, de natură să impună adoptarea în regim de urgență a unui act normativ pe calea delegării legislative, care înlătură Parlamentul din procesul de legiferare.

24. Autorul excepției susține că actul normativ criticat încalcă și prevederile art. 115 alin. (6) din Constituție referitoare la interdicția Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență care să afecteze regimul instituțiilor fundamentale ale statului. Cu privire la această problemă, Curtea Constituțională a stabilit, în jurisprudența sa, că ministerele și celelalte organe ale administrației publice, precum și serviciile publice deconcentrate ale acestora care funcționează în unitățile administrativ-teritoriale sunt instituții fundamentale ale statului. Astfel, Agenția Națională de Administrare Fiscală este organ al administrației publice centrale care funcționează în subordinea Ministerului Finanțelor Publice și care are rolul de a colecta veniturile statului. Or, prin desființarea Gărzii Financiare și a Autorității Naționale a Vămirilor, precum și a unui număr nespecificat de direcții generale ale finanțelor publice, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 afectează, în mod evident, regimul unor instituții fundamentale ale statului, limitând capacitatea

administrativă și funcționarea autorităților publice și prin elementul discreționar care caracterizează decizia de desființare a instituțiilor deconcentrate. Mai mult, actul normativ nu prevede nici criteriile pe care se fundamentează deciziile de încetare a raporturilor de muncă sau de serviciu ale personalului încadrat la instituțiile supuse reglementării criticate. O măsură similară de reducere a personalului a mai fost adoptată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013, însă prin Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014 Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea actului normativ pentru argumente care sunt pe deplin aplicabile și în prezenta cauză.

25. De asemenea, autorul excepției consideră că prevederile legale criticate nesocotesc dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât încalcă principiul securității raporturilor juridice și nu respectă exigențele privind accesibilitatea și previzibilitatea normelor juridice. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013, prevăzând că anumite acte juridice (ordine și instrucțiuni) își păstrează valabilitatea în măsura în care nu contravin acesteia, nu respectă normele de tehnică legislativă prevăzute de Legea nr. 24/2000, fiind de natură a crea dificultăți în procesul de interpretare și aplicare a legii. Pe de altă parte, principiul previzibilității impune ca autoritățile publice să reglementeze relațiile sociale prin adoptarea de acte normative care să intre în vigoare, în cazuri justificate, după trecerea unei perioade rezonabile de timp, astfel încât să permită oricărei persoane să se conformeze noilor dispoziții. Or, nerespectarea unei asemenea exigențe cu privire la calitatea normelor juridice determină o nesiguranță a raporturilor juridice, care poate avea ca efect vătămarea drepturilor subiecților de drept vizați de ipoteza normelor legale.

26. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că prevederile art. 1 și art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 sunt neconstituționale, deoarece nici în cuprinsul preambulului acestui act normativ și nici în Nota de fundamentare nu se regăsește nicio justificare obiectivă pentru tratamentul diferit aplicat în ceea ce privește Autoritatea Națională a Vămirilor și Garda Financiară. Se arată că, în timp ce în privința Autorității Naționale a Vămirilor s-a hotărât fuziunea prin absorbție, ceea ce implică atât preluarea activității, cât și a personalului acestei instituții, în privința Gărzii Financiare s-a hotărât doar preluarea activității, în timp ce personalul acestei instituții urma să fie eliberat din funcție, conform art. 19 alin. (3) din aceeași ordonanță.

27. Se mai apreciază că măsura ar fi fost proporțională doar în situația în care li se impunea persoanelor din cadrul Gărzii Financiare ca într-un anumit termen să susțină acele evaluări care diferențiau ca statut personalul Gărzii Financiare de personalul care urma să își desfășoare activitatea la Direcția generală antifraudă fiscală, structură nou-înființată.

28. **Tribunalul Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ fiscal** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Împrejurarea că ordonanța în cauză nu a fost aprobată printr-o lege nu conduce la neconstituționalitatea acesteia cât timp prin legea de abilitare a Guvernului de a emite ordonanțe este prevăzută doar obligația de a le supune spre aprobare Parlamentului în prima ședință ordinară. De asemenea, lipsa unor criterii pe baza cărora să se facă eliberarea din funcție nu constituie un element de neconstituționalitate, cât timp fiind vorba de funcționari publici, aceștia sunt supuși dispozițiilor Legii nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici.

29. **Tribunalul Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2013 fiind adoptată cu respectarea

dispozițiilor constituționale referitoare la regimul ordonanțelor de urgență, precum și a principiului securității raporturilor juridice.

30. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

31. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care menționează jurisprudența Curții Constituționale prin care s-a statuat că sunt instituții fundamentale ale statului cele reglementate expres de Constituție, în mod explicit sau doar generic. Or, în ceea ce privește pretinsa încălcare a dreptului la muncă și protecție socială a muncii și a principiului egalității în fața legii și a autorităților publice, apreciază că aspectele invocate vizează probleme de aplicare a legii la situația concretă a funcționarilor publici respectivi, care excedează domeniului contenciosului constituțional. Cu referire la invocarea prevederilor art. 11 alin. (1) și (2) din Constituție, arată că din conținutul criticii de neconstituționalitate se constată că autorii excepției doar invocă o pretinsă încălcare a unor scrisori de intenție ratificate de România, fără a preciza drepturile fundamentale de rang constituțional pretins încălcate, aspect reținut și cu privire la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

32. **Avocatul Poporului** menționează că prevederile criticate au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și arată faptul că își menține punctul de vedere exprimat în dosarele Curții Constituționale nr. 351D/2014, nr. 353D/2014 și nr. 370D/2014, în sensul constituționalității Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013.

33. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

34. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

35. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 24 octombrie 2014, cu modificările ulterioare.

36. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5) referitor la statul de drept, precum și la obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 11 alin. (1) și (2) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 alin. (1) și (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 73 alin. (3) lit. j) referitor la categoriile de legi și art. 115 alin. (4), (6) și (7) privind limitele delegării legislative în materia ordonanțelor de urgență ale Guvernului.

37. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au mai format obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu critici și dispoziții constituționale

similare, sens în care este Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, prin care Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate.

38. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea a constatat că ordonanța de urgență vizează restructurarea următoarelor instituții publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală [organ de specialitate al administrației publice centrale, instituție publică cu personalitate juridică, cu buget propriu, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, potrivit art. 18 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind reglementarea unor măsuri în materie financiar-fiscală], Autoritatea Națională a Vămilor [organ de specialitate al administrației publice centrale, cu personalitate juridică, finanțat de la bugetul de stat, care se organizează și funcționează în subordinea Ministerului Finanțelor Publice, în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit art. 6 alin. (1) din Codul vamal], Garda Financiară [instituție publică de control, cu personalitate juridică, în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, finanțată de la bugetul de stat, potrivit art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 91/2003] și direcțiile generale ale finanțelor publice județene (instituții publice cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Finanțelor Publice).

39. Din analiza preambulului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 Curtea a reținut că scopul măsurii criticate îl reprezintă îmbunătățirea cadrului organizatoric al structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, gestionarea eficientă a resurselor financiare alocate, distribuirea eficientă a personalului între diferitele activități ale administrației fiscale, precum și între unitățile de la nivel teritorial, crearea unui nivel regional în scopul îmbunătățirii planificării și controlului, reducerii costului colectării, al sporirii colectării veniturilor, precum și crearea unei noi structuri antifraudă. Așa fiind, Curtea a apreciat că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

40. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, precum și cu dispozițiile art. 16 și art. 41 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta este neîntemeiată. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 au ca obiect de reglementare reorganizarea unor autorități ale administrației publice centrale și locale din subordinea Ministerului Finanțelor Publice: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Autoritatea Națională a Vămilor și direcțiile generale ale finanțelor publice județene. Aceste autorități sunt prevăzute la art. 116—117 și art. 120—123 din Constituție, fiind calificate în jurisprudența Curții Constituționale instituții fundamentale ale statului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009 sau Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010). De asemenea, ordonanța de urgență prevede desființarea Gărzii Financiare, instituție publică de control care se afla în subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, însă această instituție nu poate fi încadrată în categoria instituțiilor fundamentale, întrucât, potrivit legii, și-a desfășurat activitatea în subordinea unui organ de specialitate al administrației publice centrale, iar nu în subordinea Guvernului sau a unui minister, așa cum prevăd dispozițiile art. 116—117 din Constituție, și nici nu a constituit o autoritate administrativă autonomă.

41. În acest context, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 nu sunt de

natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, pe de o parte, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului, nu afectează nici capacitatea administrativă și nici funcționarea acestora, iar, pe de altă parte, în ceea ce privește Garda Financiară, deși actul normativ prevede desființarea acestei instituții, cu consecința directă a afectării regimului său juridic, aceasta nu reprezintă o instituție fundamentală a statului, care să cadă sub incidența protecției prevederilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

42. O altă interdicție prevăzută de dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție este aceea ca prin ordonanța de urgență să nu fie afectate „drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție”. Incidența dispozițiilor constituționale este subsecventă în acest caz stabilirii unor drepturi, libertăți sau îndatoriri fundamentale al căror exercițiu sau existență să fi suferit o restrângere sau o vătămare. Cu alte cuvinte, existența unor drepturi sau libertăți afectate determină, implicit, nerespectarea dispozițiilor art. 115 alin. (6) din Constituție.

43. În cauza supusă controlului de constituționalitate, drepturile pretins a fi încălcate sunt cele referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor — art. 16, respectiv cele privind munca și protecția socială a muncii — art. 41 din Legea fundamentală.

44. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea a observat că autorii excepției deduc neconstituționalitatea prevederilor criticate dintr-un pretins tratament discriminatoriu aplicat personalului încadrat în structurile administrației fiscale, determinat de modalitatea diferită în care legiuitorul reglementează încadrarea în noile structuri: prima categorie, cea a personalului Autorității Naționale a Vămirilor, al direcțiilor generale ale finanțelor publice, precum și a personalului direcțiilor regionale pentru accize și operațiuni vamale, direcțiilor județene și a municipiului București pentru accize și operațiuni vamale, a fost preluată de noile structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în vreme ce a doua categorie, cea a personalului Gărzii Financiare, a fost eliberată din funcție, încadrarea în structura nou-înființată realizându-se prin concurs sau examen.

45. În ceea ce privește principiul egalității, Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului, conform căreia orice diferență de tratament, făcută de stat între indivizi aflați în situații analoage, trebuie să-și găsească o justificare obiectivă și rezonabilă. Curtea a apreciat că analiza situației ce face obiectul cauzelor pornește de la ipoteza că ambele categorii de personal între care se realizează comparația de către autorii excepției sunt persoane care dețin calitatea de funcționari publici, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. S-a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, *vechile structuri își continuă activitatea, întrucât se reorganizează ca urmare a fuziunii prin absorbție*, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsesc și autorii excepției, *vechea structură — Garda Financiară — și-a încetat activitatea, legea prevăzând desființarea sa*. Astfel, analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat. Prin urmare, în cauză nu poate fi reținută încălcarea principiului egalității în fața legii, prevăzut de art. 16 din Constituție.

46. Cu privire la critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât măsura eliberării din funcție a personalului Gărzii Financiare, adoptată prin ordonanță de urgență, este de natură a afecta statutul funcției publice cu statut

special pe care acesta o deține potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2003, cu consecința încălcării dreptului fundamental la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție, Curtea a reținut că și aceasta este neîntemeiată. Astfel, potrivit art. 41 din Constituție, dreptul la muncă nu poate fi îngrădit, iar alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă este liberă. Prin adoptarea măsurii legislative a desființării Gărzii Financiare, cu consecința eliberării din funcție a personalului aferent, nu se îngreudește alegerea profesiei sau a locului de muncă, deoarece activitatea personalului noilor structuri create în cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală trebuie să se circumscrie regulilor pe care legiuitorul le-a edictat în vederea creării cadrului legal de funcționare a acestora. Or, ordonanța de urgență prevede că, în urma preluării activității Gărzii Financiare de către Agenția Națională de Administrare Fiscală, se înființează două noi structuri, Direcția generală antifraudă fiscală și, în cadrul acesteia, Direcția de combatere a fraudelor, cu consecința organizării unor concursuri sau examene în scopul numirii personalului care să desfășoare activitățile care cad în competența noilor structuri. Așa fiind, nimic nu îi împiedică pe foștii angajați ai Gărzii Financiare să opteze pentru înscrierea la procedurile de concurs sau de examen pentru încadrarea în structurile nou-înființate, legea garantând, în condiții de egalitate, accesul la exercitarea unei profesii, și anume cea de funcționar public — inspector antifraudă.

47. Față de cele expuse anterior, Curtea nu a reținut nici criticile formulate cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), care consacră obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, precum și a celor ale art. 11 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul internațional.

48. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (7) din Constituție, care statuează că „*Ordonanțele cu care Parlamentul a fost sesizat se aprobă sau se resping printr-o lege în care vor fi cuprinse și ordonanțele ale căror efecte au încetat potrivit alin. (3)*”, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, întrucât, pe de o parte, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative a fost aprobată prin Legea nr. 144/2014, iar, pe de altă parte, textul constituțional nu instituie un termen prin care să oblige Parlamentul să aprobe o ordonanță.

49. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

50. În ceea ce privește precizarea apărătorului ales în Dosarul Curții Constituționale nr. 624D/2014, exprimată direct în fața Curții Constituționale, referitoare la extinderea controlului de constituționalitate raportat la alte critici de neconstituționalitate, care nu au fost prezentate în fața instanței de judecată, Curtea reține că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale sau europene direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)–(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorilor, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată. În acest sens este și jurisprudența Curții Constituționale, spre exemplu, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008.

51. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritatea de voturi¹,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Alexandrescu Olimpia Camelia și alții în Dosarul nr. 7.540/2/2013 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, de Loredana Gabriela Popescu și Ion Fășoiu în dosarele nr. 5.099/91/2013 și nr. 5.100/91/2013 ale Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și de Florica Tomescu în Dosarul nr. 9.595/118/2013 al Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Tribunalului Vrancea — Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal și Tribunalului Constanța — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 noiembrie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

¹ A se vedea opiniile separate de la Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 704 din 27 noiembrie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal

Petre Lăzăroiu	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, excepție ridicată de Nicolae Cazac în Dosarul nr. 1.749/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 731D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care lasă la aprecierea instanței soluționarea excepției.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința penală nr. 546 din 27 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.749/93/2014, **Tribunalul Ilfov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal**, excepție ridicată de Nicolae Cazac într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă retroactivitatea legii penale mai favorabile, deoarece înlătură aplicarea dispozițiilor mai blânde din art. 15 din Codul penal din 1969 referitor la aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive.**

7. **Tribunalul Ilfov — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, precum și dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 4 iulie 2009, care au următorul conținut:

— Art. 4 din Legea nr. 187/2012: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”;

— Art. 6 alin. (1) din Codul penal: „(1) *Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.*”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la retroactivitatea legii penale mai favorabile.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014; Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, și Decizia nr. 437 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 4 august 2014, Curtea Constituțională a statuat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16.

15. Curtea a reținut existența anumitor deosebiri între aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile în cazul când legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Totodată, Curtea a reținut că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabile, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014).

16. De asemenea, Curtea a reținut existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, care intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite. Astfel, Curtea a apreciat că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar sancțiunea aplicată fie să depășească maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unei sancțiuni care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu mai subzistă în cea de-a doua ipoteză. Curtea a statuat că în cea de-a doua ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate, descris mai sus, și alte drepturi sau valori constituționale care pot contracara parțial sau complet acest drept. Astfel, legiuitorul, având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare, a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

17. Având în vedere cele statuate în jurisprudența proprie, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

18. Distinct de cele reținute în deciziile anterior menționate, Curtea observă că prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile. De asemenea, prin Decizia nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia pronunțării unei hotărâri prealabile, a apreciat că rațiunea art. 6 din noul Cod penal nu este aceea de a aplica tratamentul cel mai favorabil privitor la fiecare dintre instituțiile autonome, ci doar aceea de a nu permite ca persoanele definitiv judecate să suporte un tratament sancționator mai greu decât cel permis, în abstract, de legea nouă. Așa fiind, Curtea observă că, indiferent dacă este vorba

de aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei sau după judecarea definitivă a acesteia, aplicarea legii penale mai favorabile nu se realizează pe instituții autonome.

19. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal, Curtea a reținut că acestea trebuie privite în coroborare cu cele ale art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Astfel, Curtea, prin Decizia nr. 379 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 590 din 7 august 2014, a observat că cele statuate referitor la dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 se aplică *mutatis mutandis* și dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Cazac în Dosarul nr. 1.749/93/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal și dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 noiembrie 2014.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

**DECIZIA Nr. 710
din 27 noiembrie 2014**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012
pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal,
precum și a dispozițiilor art. 6 alin. (1) din Codul penal**

Petre Lăzăroiu	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 din Codul penal, excepție ridicată de Toader G. Găureanu în Dosarul nr. 1.179/93/2014 (3.043/2014) al Curții de Apel București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 795D/2014.

2. La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, întrucât dispozițiile criticate creează discriminări prin aceea că

permit micșorarea pedepsei într-un mod neproportional, fără a se ține seama de criteriile de individualizare avute în vedere de judecătorul ce a dispus condamnarea.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Decizia penală nr. 542/C din 1 august 2014, pronunțată în Dosarul nr. 1.179/93/2014 (3.043/2014), **Curtea de Apel București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a dispozițiilor art. 6 din Codul penal**, excepție ridicată de Toader G. Găureanu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul referitor la retroactivitatea legii penale mai favorabile și egalitatea în drepturi, deoarece conduc la discriminări între persoanele care au fost condamnate sub imperiul Codului penal din 1969 și cele care, deși condamnate pentru o faptă comisă sub tărâmul legii vechi, sunt judecate potrivit Codului penal actual. Totodată, este limitată și condiționată aplicarea legii penale mai favorabile, întrucât nu mai este posibilă aplicarea facultativă a legii mai blânde.

7. **Curtea de Apel București — Secția I penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, precum și dispozițiile art. 6 din Codul penal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 24 iulie 2009. Cu toate acestea, Curtea constată că întreaga critică de neconstituționalitate are în vedere, pe lângă art. 4 din Legea 187/2012, numai alin. (1) al art. 6 din Codul penal, care nu mai permite aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile, dispoziții care, de altfel, au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția. Drept urmare, obiectul excepției urmează a fi restrâns cu privire la

art. 6 din Codul penal numai la alin. (1). Textele legale criticate au următorul conținut:

— Art. 4 din Legea nr. 187/2012: „*Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.*”;

— Art. 6 alin. (1) din Codul penal: „(1) *Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.*”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) referitor la retroactivitatea legii penale mai favorabile și art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 au mai fost supuse controlului de constituționalitate, din perspectiva unor critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 365 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 587 din 6 august 2014, Decizia nr. 385 din 26 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 31 iulie 2014, și Decizia nr. 437 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 4 august 2014, Curtea Constituțională a statuat că aceste dispoziții nu contravin prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) și ale art. 16.

15. Curtea a reținut existența anumitor deosebiri între aplicarea retroactivă a legii penale mai favorabile în cazul în care legea nouă intervine înainte de judecarea definitivă a cauzei și aplicarea aceluiași principiu în situația în care legea nouă intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Totodată, Curtea a reținut că în cazul unei succesiuni de legi, în cursul procesului penal, anterior rămânerii definitive a hotărârii, instanța trebuie să opereze, în concret, o stabilire a sancțiunii în raport cu limitele de pedeapsă prevăzute de fiecare dintre aceste legi și să aplice aceste criterii în limitele legii identificate ca fiind mai favorabile, luând în considerare și analizând faptele și situația particulară a fiecărui caz în parte (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 101 din 28 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 290 din 22 mai 2013). Referitor la pedepsele definitive, prin aplicarea legii penale mai favorabile, legiuitorul nu a înțeles să repună în discuție criteriile de stabilire și individualizare a sancțiunii, ci numai să înlăture de la executare acea parte din sancțiune care excedează maximului prevăzut de legea nouă, respectiv acea sancțiune mai grea care nu mai este prevăzută de legea nouă (a se vedea Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 13 mai 2014).

16. De asemenea, Curtea a reținut existența anumitor diferențe și în ceea ce privește aplicarea retroactivă a legii noi, care intervine după ce hotărârea de condamnare a rămas definitivă. Spre deosebire de situațiile tranzitorii propriu-zise, numărul criteriilor folosite pentru determinarea caracterului mai favorabil al legii noi, în cazul pedepselor definitiv aplicate, este mai mic, ele reducându-se la limitele de pedeapsă prevăzute în cele două legi și la cauzele legale de modificare a acestor limite. Astfel, Curtea a apreciat că legea nouă poate să prevadă o pedeapsă mai ușoară, dar sancțiunea aplicată fie să depășească maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fie să nu depășească acest maxim. Dacă în primul caz se ajunge la executarea unei sancțiuni care nu are corespondent în legea penală în vigoare, acest raționament nu

mai subzistă în cea de-a doua ipoteză. Curtea a statuat că în cea de-a doua ipoteză este vorba despre punerea în balanță a dreptului unei persoane condamnate, descris mai sus, și alte drepturi sau valori constituționale care pot contracara parțial sau complet acest drept. Astfel, legiuitorul, având sarcina de a echilibra intensitatea încălcării drepturilor fundamentale ale persoanei condamnate și valorile care justifică această încălcare, a eliminat aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile din Codul penal.

17. Având în vedere cele statuate în jurisprudența proprie, dar și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene referitor la principiul autorității de lucru judecat, Curtea a constatat că legiuitorul a limitat aplicarea legii penale mai favorabile în cazul hotărârilor definitive numai la acele cazuri în care sancțiunea aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru infracțiunea săvârșită, fără ca în acest mod să fie încălcat art. 15 alin. (2) din Constituție.

18. Referitor la încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16, Curtea, cu aceleași prilejuri, a observat că analiza situației supuse controlului de constituționalitate pornește de la ipoteza că ambele categorii de persoane între care se realizează comparația de către autorul excepției sunt persoane condamnate definitiv, ceea ce ar determina calificarea situației acestora ca fiind identică. Curtea a constatat însă că diferența rezidă în aceea că, în cazul primei categorii, sancțiunile aplicate depășesc maximul special al noii reglementări, nemaigăsindu-și corespondent în noua legislație, situându-ne astfel în ipoteza aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile, reglementate atât de art. 14 din Codul penal din 1969, cât și de art. 6 din Codul penal, pe când în cazul celei de-a doua categorii, în care se găsește și autorul excepției, sancțiunile aplicate acestuia nu depășesc maximul special cuprins în noua reglementare, ceea ce ar fi putut atrage aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive doar sub imperiul art. 15 din Codul penal din 1969, reglementare nepreluată însă în Codul penal. Curtea a observat că analiza realizată din această perspectivă duce la concluzia că cele două categorii de persoane se află în situații juridice diferite, astfel încât aplicarea noii reglementări doar persoanelor a căror sancțiune aplicată depășește maximul special prevăzut de legea nouă nu poate duce la o înfrângere a principiului egalității.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Toader G. Găureanu în Dosarul nr. 1.179/93/2014 (3.043/2014) al Curții de Apel București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 4 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și dispozițiile art. 6 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 27 noiembrie 2014.

PREȘEDINTE,
PETRE LĂZĂROIU

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE**

**pentru aprobarea Memorandumului de înțelegere
dintre Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării
Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare —
Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul
Cetății Vaticanului privind cooperarea în domeniul schimbului
de informații financiare având legătură cu spălarea banilor
și finanțarea terorismului, semnat la București la 30 mai 2014
și la Lima la 3 iunie 2014**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Memorandumul de înțelegere dintre Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare — Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului privind cooperarea în domeniul schimbului de informații financiare având legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, semnat la București la 30 mai 2014 și la Lima la 3 iunie 2014.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
ministrul afacerilor interne,
Gabriel Oprea
Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Vlad Ștefan Stoica
Președintele Oficiului Național
de Prevenire și Combatere
a Spălării Banilor,
Neculae Plăiașu
Ministrul afacerilor externe,
Bogdan Lucian Aurescu

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 2.

Guvernul României
Oficiul Național de Prevenire și Combatere
a Spălării Banilor

Autoritatea de Informații Financiare —
Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/
Statul Cetății Vaticanului

MEMORANDUM DE ÎNȚELEGERE*)

**între Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare —
Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului privind cooperarea în domeniul
schimbului de informații financiare având legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului**

Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor din România și Autoritatea de Informații Financiare — Unitatea de Informații Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului, denumite în continuare, în mod individual și, respectiv, colectiv, *Autoritatea* și *Autoritățile*, amândouă având funcții de primire, colectare, colaționare, procesare, analizare și diseminare a

*) Traducere.

informațiilor privind tranzacțiile financiare suspectate a avea legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, în consecință, doresc, în spiritul cooperării și al interesului reciproc, să faciliteze schimbul lor de informații relevante pentru investigarea și urmărirea penală a spălării banilor și finanțării terorismului.

În acest sens, autoritățile au convenit după cum urmează:

Art. 1. — (1) Autoritățile convin să coopereze pentru a schimba, din proprie inițiativă sau la cerere, orice informații disponibile cu privire la tranzacțiile financiare legate de spălarea banilor sau de finanțarea terorismului și la persoanele fizice sau juridice implicate în activitățile infracționale având legătură cu spălarea banilor și finanțarea terorismului, în limitele permise de legislația respectivelor jurisdicții și în conformitate cu politicile și procedurile proprii.

(2) În cazul unei cereri de informații, Autoritatea solicitantă va justifica transmiterea cererii printr-o scurtă declarație pentru descrierea faptelor, va include motivul cererii, scopul în care informațiile vor fi folosite și alte informații considerate a fi suficiente pentru a permite Autorității solicitate să determine dacă cererea respectă legislația națională proprie.

Art. 2. — Informațiile sau documentele obținute de la Autoritatea respectivă nu vor fi transmise unei terțe părți și nici nu vor fi folosite în scopuri de supraveghere, de aplicare a legii, de urmărire penală sau în scopuri judiciare, fără consimțământul prealabil al autorității care a furnizat informația, cu excepția informațiilor obținute din surse publice. Se înțelege că în momentul în care un astfel de acord este furnizat, informațiile obținute în conformitate cu dispozițiile prezentului Memorandum vor putea fi folosite doar într-o investigație ori în cadrul urmăririi penale pentru o infracțiune de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Art. 3. — În cazul în care Autoritatea solicitată nu poate realiza schimbul de informații la cererea Autorității solicitante, Autoritatea solicitată va notifica în mod prompt Autoritatea solicitantă, furnizând o motivație în scris.

Art. 4. — Autoritățile nu vor permite utilizarea sau transmiterea informațiilor ori a documentelor obținute de la Autoritatea respectivă în alte scopuri decât cele stipulate în prezentul memorandum, fără consimțământul prealabil al Autorității care le-a furnizat.

Art. 5. — Toate informațiile obținute în aplicarea prezentului memorandum sunt confidențiale și fac obiectul aceleiași legislații privind confidențialitatea și secretul aplicabile fiecărei Autorități pentru informații similare din surse interne.

Art. 6. — Autoritatea care furnizează informații în conformitate cu prezentul Memorandum poate solicita celeilalte Autorități să comunice modalitatea de folosire a informațiilor astfel furnizate.

Art. 7. — Autoritățile vor stabili de comun acord, în conformitate cu legislația din propria jurisdicție, modalitățile de comunicare acceptabile și se vor consulta în scopul implementării acestui memorandum.

Art. 8. — Orice comunicări făcute între Autorități se vor desfășura în limba engleză.

Art. 9. — În cazul în care sunt inițiate proceduri judiciare în legătură cu un caz pentru care au fost solicitate informații, Autoritatea solicitată nu este obligată să schimbe informațiile cerute și va informa Autoritatea solicitantă în acest sens.

Art. 10. — Prezentul memorandum poate fi amendat oricând, prin încheierea unui protocol adițional de amendare. Protocolul de amendare va intra în vigoare conform procedurii prevăzute la art. 12, referitoare la intrarea în vigoare a Memorandumului.

Art. 11. — Prezentul memorandum este valabil pentru o perioadă nedeterminată și poate fi denunțat oricând, de către oricare dintre Autorități. Memorandumul va ieși din vigoare la 30 (trezeci) de zile de la primirea de către cealaltă Autoritate a unei notificări scrise privind denunțarea. Termenii și condițiile referitoare la confidențialitatea informațiilor primite anterior încetării prezentului memorandum vor produce efecte și după ieșirea acestuia din vigoare.

Art. 12. — Prezentul memorandum va intra în vigoare la data ultimei notificări prin care Autoritățile se vor informa reciproc cu privire la finalizarea procedurilor interne necesare pentru intrarea lui în vigoare.

Semnat în două exemplare originale, în limba engleză, ambele texte fiind egal autentice.

Pentru

Oficiul Național de Prevenire

și Combatere a Spălării Banilor din România,

Neculae Plăiașu,

președinte

(semnătură indescifrabilă)

Semnat la București, în data de 30 mai 2014

Pentru

Autoritatea de Informații Financiare — Unitatea de Informații

Financiare din Sfântul Scaun/Statul Cetății Vaticanului,

Rene Brulhart,

director

(semnătură indescifrabilă)

Semnat la Lima, în data de 3 iunie 2014

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea și completarea anexei nr. 73 la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002
privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor
și comunelor din județul Botoșani**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 21 alin. (3) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Anexa nr. 73 „Inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Vorona” la Hotărârea Guvernului nr. 971/2002 privind atestarea domeniului public al județului Botoșani, precum și al municipiilor, orașelor și comunelor din județul Botoșani, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 și 692 bis din 20 septembrie 2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

a) la poziția nr. 452, coloana 4 (elemente de identificare) va avea următorul cuprins: „suprafața de 989 mp, PC 192, vecinătăți: N — DJ 208 C, S — domeniul public al comunei Vorona, E — Hetriuc Dumitru, V — domeniul public al comunei Vorona”, coloana 5 (anul dobândirii sau dării în folosință) va avea următorul cuprins: „1977”, coloana 6 (valoarea de inventar) va avea următorul cuprins: „125.000 lei”, iar coloana 7 (situația juridică actuală) va avea următorul cuprins: „domeniul public al

comunei Vorona, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 85/2014 și CF nr. 51047”;

— la poziția nr. 453, coloana 4 (elemente de identificare) va avea următorul cuprins: „Suprafața de 2.655 mp, curți construcții, PC 192, vecinătăți: N — DJ 208 C, S — domeniul public al comunei Vorona, E — Hetriuc Dumitru, V — domeniul public al comunei Vorona”, coloana 5 (anul dobândirii sau dării în folosință) va avea următorul cuprins: „1977”, coloana 6 (valoarea de inventar) va avea următorul cuprins: „23.470 lei”, iar coloana 7 va avea următorul cuprins: „domeniul public al comunei Vorona, potrivit Hotărârii Consiliului Local nr. 85/2014 și Cărții funciare nr. 51047”;

b) după poziția nr. 452 se introduce o nouă poziție, poziția nr. 452¹, potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:

p. Ministrul dezvoltării regionale și administrației publice,
Shhaideh Sevil,
secretar de stat

București, 7 ianuarie 2015.
Nr. 7.

ANEXĂ

COMPLETARE
la inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al comunei Vorona

Nr. crt.	Codul de clasificare	Denumirea bunului	Elementele de identificare	Anul dobândirii sau, după caz, al dării în folosință	Valoarea de inventar (lei)	Situația juridică actuală (denumire act proprietate sau alte acte doveditoare)
452 ¹	0.1.	Teren cu destinație campus școlar	Teren compus din: — PC 192, în suprafață de 4.074 mp, având ca vecinătăți: N — Grup Școlar „Ștefan cel Mare și Sfânt”, S — domeniul public al comunei Vorona, E — Hetriuc Dumitru, V — domeniul public al comunei Vorona, CF 50972; — PC 564, în suprafață de 6.694 mp, având ca vecinătăți: N — domeniul public al comunei Vorona, S — domeniul public al comunei Vorona, E — m.d. Savel Gheorghe, V — domeniul public al comunei Vorona, CF 51089; — PC 565, în suprafață de 270 mp, având ca vecinătăți: N — domeniul public al comunei Vorona, S — domeniul public al comunei Vorona, E — domeniul public al comunei Vorona, V — m.d. Dascălu Gheorghe, CF 51089; — PC 563/4, în suprafață de 7.800 mp, având ca vecinătăți: N — domeniul public al comunei Vorona, S — domeniul public al comunei Vorona, E — m.d. Savel Gheorghe, V — m.d. Dascălu Gheorghe, CF 50964; — PC 563/5, în suprafață de 6.480 mp, având ca vecinătăți: N — domeniul public al comunei Vorona, S — drum exploatare, E — m.d. Savel Gheorghe, V — m.d. Dascălu Gheorghe, CF 50964.	2014	107.197	Domeniul public al comunei Vorona, potrivit Hotărârii Consiliului local nr. 85/2014, cărților funciare nr. 50972, nr. 51089 și nr. 50964 Contract de vânzare-cumpărare nr. 6.515/6516/2007, emis de BNPA Cornelia Agachi—Stelian Agachi, Protocol predare-primire nr. 185/2001, încheiat la 22 ianuarie 2001 între Inspectoratul Școlar al Județului Botoșani, Grupul Școlar Vorona și Consiliul Local Vorona

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu interzicerea temporară a exercitării activității

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, București, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară, consemnată în extrasul procesului-verbal al ședinței din data de 26 noiembrie 2014, în cadrul căreia a fost analizat Referatul de constatare întocmit de Direcția autorizare-avizare cu nr. SA-DAI 5745 din 12 noiembrie 2014, ca urmare a controlului permanent efectuat la Societatea CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în municipiul Timișoara, Str. Iasomei nr. 2, sc. A, ap. 2, bl. 228, județul Timiș, J35/3028/22.12.2003, CUI 16024286, RBK-192/02.02.2004,

a constatat următoarele:

Societatea CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. nu a depus în termenul legal documentația completă pentru aprobarea conducătorului executiv. Prin adresele nr. SA-DAI 4.250 din data de 11 august 2014 și nr. SA-DAI 5.280 din data de 13 octombrie 2014 societatea a fost notificată cu privire la încălcarea dispozițiilor legale.

Prin nedeplinirea documentației complete în termenul legal pentru aprobarea conducătorului executiv, societatea a încălcat prevederile art. 33 alin. (10) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 14 alin. (2) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de aceste motive, pentru fapta nelegală reținută în sarcina Societății CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. prin referatul de constatare nr. SA-DAI/5.745 din 12 noiembrie 2014, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România, în ședința din data de 26 noiembrie 2014,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară emite următoarea decizie:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) lit. b), art. 3 alin. (1) lit. d) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 8 alin. (2) lit. a) și k), precum și ale art. 39 alin. (3) lit. d) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în municipiul Timișoara, Str. Iasomei nr. 2, sc. A, ap. 2, bl. 228, județul Timiș, J35/3028/22.12.2003, CUI 16024286, RBK-192/02.02.2004, cu interzicerea temporară a exercitării activității până la aprobarea de către Autoritatea de Supraveghere Financiară a conducătorului executiv care să îndeplinească condițiile prevăzute în Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a exercitării activității de intermediere, brokerului de asigurare i se

interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a exercitării activității de intermediere în asigurări, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății CRUCIATII BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. se dispune prin decizie motivată a Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 4. — (1) Potrivit prevederilor art. 21³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, prezenta decizie se contestă conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În conformitate cu art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă pe timpul soluționării acesteia măsura dispusă de Autoritatea de Supraveghere Financiară.

Art. 5. — Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Mișu Negrițoiu

București, 23 decembrie 2014.

Nr. 2.227.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

